

УДК 339.9

Ляліна І. – ст. гр. БОп-31

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

ОСОБЛИВОСТІ УЧАСТІ УКРАЇНИ У МІЖНАРОДНІЙ МІГРАЦІЇ РОБОЧОЇ СИЛИ

Науковий керівник: ст. викл. Нагорняк І.С.

Сучасні міжнародні економічні відносини (МЕВ) нерозривно пов'язані з таким поняттям як міграція населення. Провідна роль у МЕВ належить трудовій міграції, так званій міжнародній міграції робочої сили. Міжнародна міграція посилюється в умовах формування економічних зв'язків у світовому господарстві. Це стихійних процес розподілу трудових ресурсів між національними ланками світового господарства. Міжнародна міграція робочої сили становить собою переселення працездатного населення з одних країн в інші строком більш ніж на один рік, викликане причинами економічного та іншого характеру.

Причини, які породжують міграцію робочої сили: 1. Загальні (визначають тенденції розвитку всіх форм міжнародних економічних відносин): інтернаціоналізація господарського життя; нерівномірність соціально-економічного розвитку окремих країн; структурні зрушення в економіці, які обумовлюють витіснення робочої сили з одних галузей і додаткову потребу в ній інших; економічна політика ТНК, які концентрують трудомісткість виробництва в одних країнах і наукомісткість в інших; політична й економічна нестабільність в окремих країнах. 2. Специфічні (пов'язані тільки з міграцією): відмінності між країнами в рівні заробітної плати і соціального забезпечення; нестача робочої сили певних спеціальностей і кваліфікацій; відносний надлишок робочої сили в багатьох країнах, що розвиваються; відмінності між країнами в можливостях і умовах професійного зростання.

Проблемами трудової міграції на національному рівні займаються міністерства праці, юстиції, внутрішніх справ, закордонних справ через свої структури. Всі вони реалізують національне законодавство як в галузі еміграції, так і в галузі імміграції. Національне імміграційне законодавство кожної країни має свої особливості.

Нині Україна на міжнародних ринках переважно виступає як держава-експортер робочої сили, хоча відмічається тенденція до зростання кількості іноземних громадян, які працюють в Україні. Статистичні дані свідчать, що кількість останніх приблизно в 10 разів менша, ніж кількість українців, які працюють за кордоном. При цьому йдеться лише про офіційну статистику, яка не враховує нелегальних мігрантів та біженців. За експертними оцінками, щорічно за кордоном працює від 3 до 5 млн. громадян України, переважна більшість з яких працевлаштовуються на території інших держав нелегально. Всезростаючі обсяги еміграції з України викликані: високим рівнем безробіття в країні, у тому числі прихованого; різницею в умовах життя і рівні заробітної плати в Україні та країнах Заходу; економічною нестабільністю в країні та невизначеністю шляхів виходу з неї; відсутністю безпеки громадян тощо.

Міграція робочої сили для України на даний час має переважно негативні наслідки. Мігрують, як правило, висококваліфіковані спеціалісти, але лише невеликий відсоток їх має гарантовану роботу і відповідні соціальні та трудові гарантії. Виїжджають за кордон у пошуках роботи молоді люди без певного рівня кваліфікації, які згодні на будь-яку роботу і низьку платню без усяких гарантій. Згубним для економіки країни, для формування її науково-технічного потенціалу є виїзд за кордон науково-технічних кадрів та підготовлених на сучасному рівні молодих спеціалістів. Це може негативно вплинути на темпи економічного розвитку України.